

LUCINDA RILEY

VALO IKKUNASSA

BAZAR

LUCINDA RILEY

VALO IKKUNASSA

Suomentanut Hilikka Pekkanen

BAZAR

Englanninkielinen alkuteos *The Light Behind The Window*
Copyright © Lucinda Riley Limited, 2012

Suomenkielinen laitos © Hilikka Pekkanen ja Bazar Kustannus, 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-363-0

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Oliviale

Sinä olet mikä olet syntymäsi sattuman kautta;
minä olen mikä olen omaehtoisesti.

Ludwig van Beethoven

Valo ikkunassa

*Synkkä on yö,
maa pimeässä käy.
Raskas taakkani,
ei ikkunassa valoa näy.*

*Leppeä päivä,
käsi ojentuu synkkyyteen.
Hiljainen kosketus
tuo lämpöä huoneeseen.*

*Hämärän hetki,
vain varjo häilyvää.
Salainen kaipaus,
sydän ilosta sykähtää.*

*Loputon valo,
ja musta maailmani
kirikkaana kimmeltää
täynnä rakkauttani.*

Sophia de la Martinières
heinäkuussa 1943

Gassin, Etelä-Ranska, kevät 1998

Emilie tunsi käden puristuksen hellittävän ja katsoi alas äitiinsä. Samalla kun sielu erkani ruumiista, Valérien piirteet vääristänyt kipu näytti hellittävän, ja Emilie kykeni näkemään riutuneiden kasvojen tuolle puolen ja muistamaan, kuinka kaunis hänen äitinsä oli aikoinaan ollut.

”Hän on jättänyt meidät”, sanoi tohtori Phillipe hiljaa, mutta tarpeettomasti.

”Niin.”

Lääkäri kuului lausuvan vaimeaa rukousta Emilien selän takana, mutta Emilie ei halunnut rukoilla. Sen sijaan hän tuijotti kaamean ihmetyksen vallassa hitaasti harmaantuvaa lihasäkkiä, joka oli ainoa jäännös häntä kolmenkymmenen vuoden ajan hallinneesta persoonasta. Hän tunsi vaistomaista tarvetta ravistella äiti hereille, sillä siirtyminen elämästä kuolemaan oli liian suuri muutos hänen aisteilleen, kun otti huomioon, kuinka alkuvoimainen persoonallisuus Valérie de la Martinières oli ollut.

Emilie ei ollut varma, mitä hänen pitäisi tuntea. Tämä hetki oli viimeksi kuluneiden viikkojen aikana käynyt hänen

mielessään monta kertaa. Hän käänsi katseensa äitivainajan kasvoista pilvenhattaroihin, jotka riippuivat sinitaivaalla kuin marenkivaahantomöykyt. Avoimesta ikkunasta kuului vaimeana kiurun julistus kevään tulosta.

Hän nousi seisomaan hitaasti ja meni vuoteen äärellä valvottujen yön pitkien tuntien jäykistämin jaloin ikkunan luo. Varhaisaamun näkymässä ei ollut vielä lainkaan sitä raskautta, joka siihen päivän edetessä ilmestyisi. Houkutellessaan uuden aamun lempeästi esiin luonto oli tapansa mukaan maalannut raikkaan kuvan käyttäen Provencen pehmeäsävyisen paletin umbraa, vihreää ja asuurinsinistä. Emilie katsoi pengermän ja muotopuutarhan yli kohti aaltoilevia viinitarhoja, jotka levittäytyivät joka puolella kartanon ympärillä silmäkantamattomiin. Näköala oli kerta kaikkiaan upea ja oli säilynyt muuttumattomana satoja vuosia. Château de la Martinières oli ollut hänen lapsuutensa turvapaikka, rauhan tyyssija, jonka tyyneys oli jättänyt lähtemättömät jäljet hänen aivojensa joka ikiseen synapsiin.

Ja nyt kartano oli Emilien, vaikka hän ei tiennytkään, oliko äiti tuhlaavaisen elämäntapansa jäljiltä jättänyt minikäänlaisia varoja sen ylläpitoon.

”Jätän *mademoiselle* Emilien nyt yksin hyvästelemään vainajan.” Lääkärin ääni katkaisi Emilien ajatukset. ”Menen alakertaan täyttämään tarvittavan lomakkeen. Otan sydämestäni osaa suruunne”, hän lisäsi, kumarsi hiukan ja poistui.

Tunnenko minä surua...?

Kysymys välähti kutsumatta mieleen. Emilie meni takaisin tuoliin ja istuutui uudelleen yrittäen löytää vastauksia niihin moniin kysymyksiin, jotka hänen äitinsä kuoleman nosti esiin. Hän halusi päätösratkaisun, halusi laskea yhteen

ja vähentää toisistaan ristiriitaiset tuntemukset ja saada lopputulokseksi selvästi määritellyn tunteen. Se oli tietenkin mahdotonta. Nainen, joka lepäsi hänen edessään niin säälittävän liikkumattomana, tuntui aina nostavan hänen mieleensä epämiellyttävän monimutkaisia miellelyhtymiä. Senhetkisestä harmittomuudesta huolimatta äidillä oli eläessään ollut tyttärensä kovin hämmentävä vaikutus.

Valérie oli antanut tyttärelleen elämän, ruokkinut ja vaatettanut ja huolehtinut siitä, että lapsella oli aina tukeva katto päänsä päällä. Hän ei ollut milloinkaan lyönyt eikä pahoinpidellyt tytärtään.

Hän ei vain ollut kiinnittänyt lapseensa minkäänlaista huomiota.

Valérie oli ollut – Emilie yritti tapailla oikeaa sanaa – *välinpitämätön*. Se oli tehnyt tyttärestä näkymättömän.

Emilie ojensi kätensä ja laski sen äitinsä kädelle.

”Et nähnyt minua, äiti... et nähnyt...”

Emilie oli piinallisen tietoinen siitä, että hänen syntymänsä oli ollut vastahakoinen myönnytys tarpeelle tuottaa de la Martinièresin sukulinjalle perillinen. Siinä oli kysymys velvollisuuden täyttämisestä, ei äidin halusta saada lapsi. Ja se, että perillinen oli vaaditun miespuolisen suvunjatkajan sijasta tyttö, lisäsi äidin välinpitämättömyyttä entisestään. Valérie oli ollut liian vanha synnyttämään uudestaan, sillä Emilie oli syntynyt äidin hedelmällisen iän loppupuolella – äidin ollessa neljäkymmentäkolmevuotias. Niinpä Valérie oli jatkanut elämäänsä yhtenä Pariisin hurmaavimmista, anteliaimmista ja kauneimmista seurapiiriemännistä. Emilien syntymä ja sitä seurannut läsnäolo tuntuivat olevan äidistä yhtä merkityksettömiä kuin uuden chihuahuan hankkiminen kolmen entisen lisäksi. Emilie tuotiin lastenhuoneesta koirien tapaan vieraiden helliteltäväksi silloin

kun se sopi äidille. Koirat saivat sentään seuraa toisistaan, Emilie ajatteli, mutta hän oli joutunut viettämään pitkiä aikoja lapsuudestaan yksinäisyydessä.

Asiaa ei auttanut sekään, että Emilie oli perinyt de la Martinièresin ulkonäön eikä äitinsä slaavilaisten esi-isien siropiirteisyyttä, pientä kokoa ja vaaleutta. Lapsena hän oli ollut tanakka, ja oliivi-iho ja tuuheaa punaruskea hiuspehko – joka leikattiin polkkatukaksi puolentoista kuukauden välein ja jonka otsatukka muodosti raskaan linjan tummien kulmakarvojen yläpuolelle – olivat geneettinen lahja isältä, Édouard de la Martinièresilta.

”Kun sinua katsoo, lapsikulta, saattaa tuskin uskoa, että olet minun synnyttämäni!” äiti saattoi huomauttaa poikettuaan harvinaiselle vierailulle lastenhuoneeseen tehdesään lähtöä oopperaan. ”Vaikka on sinulla sentään minun silmäni.”

Toisinaan Emilie toivoi että voisi repiä syvänsiniset silmämunat kuopistaan ja vaihtaa tilalle isänsä kauniit vihreänruskeat silmät. Omat silmät eivät hänen mielestään sopineet hänen kasvoihinsa, ja sitä paitsi hän näki niissä aina peiliin katsoessaan äitinsä.

Emiliestä oli usein tuntunut, ettei hän ollut syntymässä saanut ainuttakaan lahjaa, jota äiti olisi arvostanut. Joutuessaan kolmevuotiaana balettitunneille Emilie sai huomata, että hänen vartalonsa kieltäytyi vääntäytymästä vaadittuihin asentoihin. Toiset pikkutyöt liitelivät ympäri tanssistudiota kuin perhoset, mutta hän ei millään kyennyt liikkumaan sulavasti. Pienet ja leveät jalkaterät pysyttelivät tukevasti maan pinnalla, ja kaikki yritykset niiden irrottamiseksi tukipinnastaan päättyivät epäonnistumiseen. Pianotunnit eivät olleet luonnistuneet sen paremmin, ja laulu meni aina nuotin vierestä.

Hänen vartalolleen eivät myöskään sopineet ne naiselliset mekot, joita äiti halusi hänen käyttävän, jos heidän Pariisin-talonsa ainutlaatuisen kauniissa ruusutarhassa järjestettiin illanvietto. Ruusutarha oli Valérien kuuluisien juhlien pitopaikka. Emilie istua kökötti jossain syrjäisessä nurkassa ja ihmetteli tyylikästä, hurmaavaa ja kaunista naista, joka pyrähteli sulavan tottuneesti vieraittensa lomas-
sa. Niissä lukuisissa seurapiiritapahtumissa, joita järjestettiin Pariisin-talossa ja kesäaikaan Gassinin linnamaisessa kartanossa, Emilie tunsi olonsa vaivautuneeksi eikä saanut sanaa suustaan. Muiden vikojen lisäksi häneltä puuttui äidin sulava seurustelukyky.

Siitä huolimatta ulkopuolisista vaikutti siltä, että hän oli saanut kaiken: satumaisen lapsuuden kauniissa talossa Pariisissa ja sukulinjan, joka ulottui vuosisatojen taakse Ranskan aatelistoon, sekä suuren perintöomaisuuden, joka oli säilynyt koskemattomana sotavuosien läpi. Sellaisesta monet ranskalaistytöt saattoivat vain haaveilla.

Olihan hänellä sentään ollut rakas isänsä. Isä ei tosin kiinnittänyt tyttären sen enempää huomiota kuin äitikään, koska hänellä oli pakkomielle alati kasvavasta harvinaisten kirjojen kokoelmasta, jota hän säilytti kartanossa. Jos Emilie kuitenkin onnistui kiinnittämään isänsä huomion, tämä antoi tyttärelleen kaivattua rakkautta ja kiintymystä.

Isä oli ollut kuusikymmentävuotias, kun Emilie oli syntynyt, ja kuollut tyttären ollessa neljätoista. Isä ja tytär viettivät harvoin aikaa yhdessä, mutta Emilie oli ymmärtänyt, että oli perinyt suuren osan luonteenpiirteistään isältä. Édouard oli hiljainen ja mietтелиäs ja piti enemmän kirjoistaan ja kartanon rauhasta kuin siitä jatkuvasta vierasvirrasta, jonka äiti toi kotiin. Emilie oli usein miettinyt, kuinka kaksi niin vastakkaista ihmistä oli saattanut ylipäätään

rakastua toisiinsa. Siitä huolimatta Édouard tuntui jumaloivan nuorempaa vaimoan. Hän ei valittanut tämän tuhlaavaisesta elämäntavasta, vaikka eli itse säästäväisemmin, vaan ylpeili vaimon kauneudesta ja suosioista Pariisin seurapiireissä.

Kun Valérien ja Emilien oli kesän lopussa aika palata Pariisiin, Emilie rukoili, että isä antaisi hänen jäädä kartanoon.

”Isä, minusta on ihanaa olla täällä maalla sinun kanssa. Kylässä on koulukin... Voisin käydä sitä ja huolehtia sinusta. Olet varmaan yksinäinen täällä omissa oloissasi.”

Édouard kohotti tyttären leukaa lempeästi, mutta pudisti päätään. ”Ei, pikkuinen. Vaikka rakastankin sinua, sinun täytyy palata Pariisiin opiskelemaan ja kasvamaan äitisi kaltaiseksi hienoksi naiseksi.”

”Mutta isä, en tahdo mennä takaisin äidin kanssa. Tahdon jäädä tänne sinun luo...”

Ja kun Emilie täytti kolmetoista... Hän räpytteli akkiä silmiin kihonneet kyyneleet pois kykenemättä vieläkään palaamaan hetkeen, jolloin äidin välinpitämättömyys oli muuttunut laiminlyönniksi. Sen seurauksista hän saisi kärsiä lopun ikäänsä.

”Kuinka et huomannut etkä välittänyt, mitä minulle tapahtui, äiti? Minähän olin sinun lapsesi!”

Valérien toinen silmäluomi värähti hiukan, ja Emilie hätkähti pelosta, että äiti oli sittenkin vielä elossa ja oli kuullut hänen juuri lausumansa sanat. Emilie oli koulutettu tunnistamaan elämän merkit, ja hän tarkisti pulssin, mutta ei tuntenut mitään. Värähdys oli tietenkin ollut vain ruumiintoimintojen viimeinen jäännös lihaksistossa, joka rentoutui kuolemassa.

”Yritän antaa sinulle anteeksi, äiti. Yritän ymmärtää, mutta tällä hetkellä en pysty sanomaan, olenko iloinen vai

surullinen kuolemastasi.” Emilie tunsi hengityksensä salpautuvan. Se oli puolustusmekanismi sitä tuskaa vastaan, jota hän tunsi lausueessaan sanat ääneen. ”Rakastin sinua niin valtavasti, yritin olla mieliksi, voittaa rakkautesi ja saada sinulta huomiota, tuntea... että olin riittävän arvokas tyttäreksesi. Taivaan vallat! Tein kaikkeni!” Emilie puristi kädet nyrkkiin. ”Sinä olit minun äitini!”

Ääni kajahteli valtavassa makuuhuoneessa niin kovana, että hän vaikenä säikähdyksestä ja jäi tuijottamaan de la Martinièresin sukuvaakunaa, joka oli maalattu sängyn majesteettiseen pätylautaankaksisataaviisikymmentä vuotta aikaisemmin. Siinä oli kaksi keskenään kamppailevaa villisikaa, runsaasti heraldisia liljoja ja alla iskulause ”Voitto ennen kaikkea”. Nyt vaakuna oli haalistunut niin, että sanoista sai hädän tuskin selvää.

Emilietä värisytti, vaikka huoneessa oli lämmin. Talon hiljaisuus oli korviahuumaava. Ennen vanhaan kartano oli ollut täynnä elämää, mutta nyt se oli vain ontto kuori, joka ei pitänyt sisällään muuta kuin menneisyyttä. Hän vilkaisi oikean käden pikkusormea koristavaa sinettisormusta, jossa oli suvun vaakuna miniatyyrikoossa. Hän oli de la Martinièresin suvun viimeinen elossa oleva jäsen.

Äkkiä Emilie tunsi harteillaan esi-isiensä vuosisataisen painon ja suri sitä, että suuri aatelissuku oli supistunut yhteen ainoaan kolmekymmentävuotiaaseen lapsettomaan vanhaanpiikaan. De la Martinièresit olivat kestäneet julmuuksia ja hävitystä satoja vuosia, mutta ensimmäinen ja toinen maailmansota olivat viidenkymmenen vuoden ajanjakson aikana saaneet aikaan sen, että vain hänen isänsä oli jäänyt jatkamaan sukua.

Ainakaan ei syntyisi tavanomaista kiistaa perinnöstä. Vanhentuneen napoleoninaikaisen lain mukaan kaikki

sisarukset perivät vanhempiensa omaisuuden suoraan ja tasapuolisesti. Moni perhe oli joutunut tuhon partaalle, kun yksi lapsista oli kieltäytynyt omaisuuden mynnistä. Tässä tapauksessa termi *les héritiers en ligne directe* tarkoitti yksinomaan häntä – hän oli ainoa perillinen.

Emilie päästi huokauksen. Ehkä olisi pakko myydä, mutta se ei ollut tämän hetken murhe. Nyt oli aika hyvästellä.

”Lepää rauhassa, äiti.” Emilie painoi kevyen suukon harmaaksi muuttuneelle otsalle ja teki ristinmerkin. Sitten hän nousi väsyneesti ja poistui huoneesta sulkien oven päättäväisesti jälkeensä.

Kaksi viikkoa myöhemmin

Emilie astui keittiön ovesta talon takana avautuvaan laventelien täyttämään puutarhaan maitokahvi ja voisarvi mukanaan. Kartanon julkisivu oli etelään päin, ja takapuutarha oli paras paikka aamuauringosta nauttimiseen. Oli kaunis ja leppeä keväinen päivä, ja ulkona tarkeni t-paidassa.

Äiti oli haudattu Pariisissa kaksi päivää aikaisemmin, ja koko hautaustoimituksen ajan oli satanut kaatamalla. Ilta-päivän seremonian jälkeen oli Valérien toivomuksesta pidetty Ritzissä muistotilaisuus, jossa Emilie oli ottanut vastaan surunvalitteluja tärkeitä julkisuuden henkilöiltä. Naiset, joista useimmat olivat äidin ikäisiä, olivat kaikki pukeutuneet mustiin, ja Emiliele oli tullut heistä mieleen vanha varislauma. Ohentuneen tukan peittona oli ollut vaihteleva valikoima muinaismuistohattuja, ja he olivat juoneet samppanjaa ja vaappuneet ympäriinsä iän kuihduttamine vartaloineen meikki roikkuvalle iholle naamion tavoin liimattuna.

Parhaina päivinään he olivat olleet Pariisin kauneimpia ja vaikutusvaltaisimpia naisia, mutta nyt heidät oli siirretty

eteenpäin elämän kehällä, ja tilalle oli tullut laumoittain uusia nuoria vaikuttajia. Lähtiessään Ritzistä ja pysäyt- täessään taksia kotimatkaa varten Emilie oli ajatellut suru- mielisesti, että kaikki nämä naiset vain odottivat kuolemaa. Lohduttomassa mielentilassaan hän oli juonut paljon ta- vallista enemmän viiniä ja herännyt seuraavana aamuna krapulassa.

Pahin oli nyt sentään ohi, Emilie lohdutti itseään juodes- saan kahvia. Kuluneiden kahden viikon aikana hän ei ollut ehtinyt keskittyä juuri muuhun kuin hautajaisjärjestelyihin. Hän oli tuntenut olevansa äidilleen velkaa juuri sellaisen täydellisen muistotilaisuuden, jonka Valérie itse olisi järjes- tänyt, ja oli tuskaillut miettiessään, pitäisikö kahvin kanssa tarjota kuppikakkuja vai pikkuleivoksia ja olisivatko äidin rakastamat kermanväriset, kokonaan avautuneet ruusut riittävän dramaattisia pöytien koristukseksi. Tällaisia hieno- säätöä koskevia päätöksiä Valérie oli tehnyt joka viikko, ja Emilie oli vastahakoisesti alkanut kunnioittaa äidin vaiva- tonta selviytymistä sellaisista ongelmista.

Emilie käänsi kasvonsa kohti aurinkoa ja sen lohdutta- vaa lämpöä. Nyt oli siirryttävä ajattelemaan tulevaisuutta.

Perheen *notaire* Gerard Flavier, joka huolehti de la Mar- tinièresin suvun lakiasioista ja omaisuudesta, oli matkalla Pariisista tapaamaan häntä. Suunnitelmia ei kannattanut tehdä ennen kuin lakimies kertoisi, mikä kuolinpesän ta- loudellinen tilanne oli. Emilie oli ottanut töistä kuukauden loman hoitaakseen monimutkaisiksi ja aikaa vieviksi tietä- mänsä perintökysymykset. Hän toivoi, että hänellä olisi sisaruksia jakamassa taakkaa; laki- ja talousasiat eivät ol- leet hänen vahvoja puoliaan. Vastuu kauhistutti häntä.

Emilie tunsi paljasta nilkkaansa vasten jotain pehmeää ja karvaista, ja näki alaspäin katsoessaan äitinsä viimeisen

jäljellä olevan chihuahuan Frou-Froun tuijottavan ylös häneen murheellisesti. Hän otti koiravanhuksen syliinsä ja silitti sen korvia.

”Näyttää siltä, että vain me kaksi olemme enää jäljellä”, hän sanoi hiljaa koiralle. ”Siis pä meidän pitää huolehtia toisistamme, vai mitä?”

Frou-Froun puolisoikeiden silmien vilpityn ilme nosti hymyn Emilien huulille. Hänellä ei ollut aavistustakaan, kuinka kävisi pänsä huolehtia koirasta tulevaisuudessa. Hän haaveili kyllä voivansa jonakin päivänä koota paljon eläimiä ympärilleen, mutta työssä joutui tekemään pitkiä päiviä, eikä Maraisin alueella sijaitsevaan pieneen asuntoon voinut muutenkaan ottaa koiraa, joka oli tottunut nauttimaan ylellisyydestä sekä tunne-elämän että aineellisen huolenpidon osalta.

Silti eläimet ja niiden hoito olivat hänen päivätyötään. Emilie eli avuttomia asiakkaitaan varten, jotka eivät kyenneet ilmaisemaan tunteitaan eivätkä kipujaan.

Surullista kyllä tyttäreni näyttää pitävän eläinten seuraa parempana kuin ihmisten...

Sanat kuvastivat pähkinänkuoressa Valérien suhtautumista Emilien elämäntapaan. Kun tytär oli ensimmäistä kertaa ilmoittanut aikovansa opiskella yliopistossa eläinlääketiedettä, Valérie oli suipistanut suunsa paheksuvasti suppuun. ”En käsitä, miksi haluat viettää elämäsi leikkemällä pieniä eläinparkoja auki ja tuijottelemalla niiden sisuksia.”

”Mutta äiti, leikkeleminen on vain menettelytapa, ei syy valintaani. Rakastan eläimiä ja haluan auttaa niitä”, Emilie oli vastannut puolustelevasti.

”Jos välttämättä haluat oman uran, miksi et kiinnostuisi muodista? Minulla on *Marie Claire* -lehdessä tuttava,

joka varmastikin voisi löytää sinulle jonkin pikku työn. Vaikka ethän sinä tietenkään halua jatkaa työntekoa enää sen jälkeen, kun menet naimisiin. Sinusta tulee vaimo, ja se on elämäntehtäväsi.”

Emilie ei halunnut moittia Valérieta menneeseen aikaan juuttumisesta, mutta ei silti voinut olla toivomatta, että äiti tuntisi edes jonkin verran ylpeyttä tyttärensä saavutuksista. Hän oli valmistunut yliopistosta vuosikurssinsa parhaana ja päässyt saman tien tunnetun pariisilaisklinikan harjoittelijalääkäriksi.

”Ehkä äiti oli oikeassa, Frou”, Emilie sanoi huokaisuten. ”Ehkä minä tosiaan pidän eläimistä enemmän kuin ihmisistä.”

Kuullessaan autonrenkaiden rousketta soralla Emilie laski Frou-Froun maahan ja meni talon etupuolelle tervehtimään Gerardia.

”Päivää, Emilie. Miten jakselit?” Gerard Flavier suuteli häntä kummallekin poskelle.

”Ihan hyvin, kiitos”, Emilie vastasi. ”Kuinka matka sujui?”

”Lensin Nizzaan ja vuokrasin sieltä auton tuomaan minut tänne”, Gerard sanoi mennessään Emilien ohi ovesta ja pysähtyessään seisomaan valtavaan aulaan, joka peittyi varjoihin, koska ikkunaluukut oli suljettu. ”Oli mukavaa päästä pois Pariisista ja tulla yhteen suosikkipaikoistani täällä Ranskassa. Kevät on täällä Varin departementissa aina erityisen kaunis.”

”Minusta oli parasta tavata täällä kartanossa”, Emilie myönsi. ”Isän ja äidin paperit ovat kirjaston kirjoituspöydän laatikoissa, ja arvelin että sinun pitää päästä näkemään ne.”

”Niin.” Gerard asteli kuluneen marmorilattian poikki ja silmäili katossa heidän yläpuolellaan näkyvää kosteaa

PERHESALAISUUKSIA LAVENTELIN- TUOKSUISESSA PROVENCESSA

Pariisilainen eläinlääkäri Emilie de la Martinières perii sukunsa linnan Etelä-Ranskassa. Elegantin mutta rapistuneen châteaun seinien sisään kätkeytyy vuosisatojen historia. Koska perinnön myötä Emilien harteille vyöryvät myös mittavat velat, hän pohtii linnan myymistä, muttei tiedä, mistä aloittaa. Apuun saapuu sulavakäyttöksinen nuorukainen nimeltä Sebastian, joka pian luovii tiensä myös Emilien sydämeen.

Vuonna 1943 nuori Constance Carruthers lähtee Lontoosta vakoilutehtäviin miehitettyyn Pariisiin. Suunnitelmiin tulee äkillinen muutos, jonka johdosta Connie ajautuu vastarintaliikkeen sisäpiiriin ja uhkarohkeaan operaatioon, jossa ei voi olla varma, kuka on vihollinen ja kuka ei. Connien on tehtävä äärimmäinen uhraus sekä vaistonvaraisia ratkaisuja siitä, kehen luottaa.

Lucinda Rileyn *Valo ikkunassa* kertoo salaisuuksista, jotka yltyvät yli sukupolvien ja vuosikymmenten, sodan ja rauhan. Se paljastaa totuuksia, joiden piti jäädä ikuisiksi ajoiksi pimentoon, sekä katsoo pahuutta suoraan silmiin.

ISBN 978-952-376-363-0 • 84.2 • WWW.BAZARKUSTANNUS.FI

